

Lilja SIGURÐARDÓTTIR SYSIMUSTA KUILU

Aróran tutkimuksia

Suomentanut Seija Holopainen

BLUE
MOON

Lilja
SIGURÐARDÓTTIR
SYSIMUSTA KUILU

Áróran tutkimuksia 5

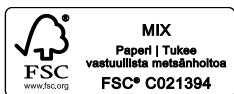
suomentanut Seija Holopainen

BLUE
MOON

Copyright © Lilja Sigurðardóttir 2023
Suomennoksen copyright © Seija Holopainen ja Docendo 2025
Blue Moon -kirjat julkaisee Docendo
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Islanninkielinen alkuteos
Dauðadjúp sprunga

Kansi: Jussi Jääskeläinen / kobaia-design
Taitto: Noora Ohvo
ISBN 978-952-850-151-0
Painettu EU:ssa

”Ísafold, sinä tiedät tasan tarkkaan, miten tässä käy.” Niin hänen siskonsa Áróra sanoisi, ja Ísafold pystyi kuvittelemaan siskonsa väsähtäneen äänen. Áróra oli tähän asti ollut niin päättäväinen, lähes aina valmiina taisteluun hänen rinnallaan, mutta viimeksi kun Ísafold oli soittanut siskolleen, äänensävy paljasti tämän luovuttaneen. ”Soita Naisten turvakotiin”, Áróra oli sanonut, ja hän oli vastannut kuiskaamalla: ”Tietysti, totta kai. Olen juuri nyt täällä kylpyhuoneessa lukkojen takana, mutta en uskalla lähteä, kun en tiedä onko hän nukahtanut.”

Nyt oli kulunut pari viikkoa ja tilanne oli täsmälleen sama. Hän niiskautti nenäänsä ja kuivasi kasvot pyyheliinaan. Nenästä ei ainakaan vuotanut verta, pyyheliina ei ollut värjäytynyt. Björn oli tähdännyt häntä nyrkillä keskelle kasvoja osuen kuitenkin poskeen ja tarttunut sitten häntä kuristusotteella. Tällä kertaa mies ei ollut hellittänyt otetta ennen kuin hänellä oli mustennut silmissä.

Kylpyhuoneessa oli kylmä, sillä ikkuna oli auki. Hän ei kuitenkaan uskaltanut nousta sulkemaan sitä, hän koki että lattialla oli turvallisinta. Ovi oli lukossa, mutta Björn saattaisi ruveta potkimaan sitä, ja hän pelkäsi, että lukko antaisi periksi. Niinpä hän nojasi tiukasti ovea vasten ja varmistti sen tukemalla jalkansa vastapäiseen seinään. Samalla hän tuijotti kädessään olevan puhelimensa näyttöä. Áróra oli ainoa ihminen, jolle hän halusi soittaa ja kertoa tilanteestaan. Mutta viimeksi Áróra oli kehottanut häntä soittamaan hätänumeroon. Ísafold oli silloin tuntenut kaubun kasvavan sisällään niin että oli ollut oksentamaisillaan.

”En”, hän kuiskasi. ”Silloin hän on kahta kauheampi huomenna.”

”Niinpä!” Áróra oli huudahtanut. ”Mietit jo sitä hetkeä, kun olet palannut hänen luokseen. Et siis tarkoittanut mitään sillä, mitä äsken sanoit. Että olet lopultakin valmis jättämään Björnin. Sen sijaan sinä oletat, että minä lennän taas täältä pelastamaan sinut... vai kuinka? En edes tajua mitä sinä oikein haluat minun tekevän.”

”En tiedä sitä itsekään”, hän oli sanonut hiljaa pubelimeen. Ääni oli alkanut täristä. Hän olisi halunnut jakaa siskonsa kanssa juuri tämän kalvavan yksinäisyyden tunteen, joka hänellä oli juuri nytkin. Olisi välttämätöntä kertoa jollekin luotettavalle ihmiselle, kuinka totaalisen yksin ihminen voi olla väkivallan edessä. Kuinka hakkaamisen tuottama kipu oli lähes sivuseikka sen rinnalla, kuinka repivää koko kehon valtaava syvä yksinäisyys oli. Hän ei kuitenkaan ollut osannut selittää sitä Áróralle eikä hän pystyisi siihen nyt sen enempää, vaikka soittaisi. Áróralle kaikki oli niin selvää. Sisko oli vahva. Hänen mielestään piti ilman muuta lyödä takaisin.

”Olen liian usein rientänyt sinne Islantiin auttaakseni sinua”, Áróra oli sanonut heidän viimekertaisen puhelunsa lopussa. ”Mutta sinä olet aina palannut Björnin luo jo ennen kuin silmäsi koristava mustelma on edes parantunut.”

”Tiedän että olet kyllästynyt minuun”, Ísafold oli kuiskannut. Hän kuuli Áróran huokaisevan toisessa päässä.

”En ole kyllästynyt sinuun, Ísafold”, sisko oli sanonut väsyneenä. ”En vain voi ottaa tästä vastuuta enää. Sinä tiedät hyvin, miten toimia. Jos et halua soittaa poliisille, niin onhan sinulla lankosi Ebbi, hän kyllä hakee sinut saman tien pois. Tunnet kuvion, tiedät miten kaikki etenee, joten en tiedä mitä hyötyä siitä olisi, että minä ryntäisin taas Islantiin pitelemään sinua kädestä.”

Nyt hän kuulisi vain samat sanat, jos hän soittaisi siskolleen. Ja olihan Áróra oikeassa. Ísafoldin tarve jakaa tuskansa siskonsa kanssa ei ollut enää kohtuullista. Áróralla oli oikeus saada elää rauhassa täydellistä elämäänsä ilman, että Ísafold kaatoi kurjuutensa hänen niskaansa.

Ísafold taputti uudelleen pyyheliinalla kasvojaan, sillä suolaiset kyynelvet kirvelivät kipeällä poskella.

”Niin siinä sitten varmaan käy”, hän kuiskasi itseksensä, ”että seuraavaksi Björn tappaa minut.”

MAANANTAI

2

Satoi kaatamalla. Felix odotti hetken autossaan siinä toivossa, että kaatosade loppuisi tai ainakin hellittäisi sen verran, että hän uskaltaisi mennä ulos. Hän laittoi radiosta aamu-uutiset päälle, muttei pystynyt keskittymään. Ajatus ei oikein kulkenut, hän oli kuolemanväsynyt, vaikka oli mennyt illalla epätavallisen aikaisin nukkumaan. Hän oli halunnut herätä aikaisin hoitaakseen aamulla tavanomaisen perintäreissun Sturlan puolesta. Edellisenä iltana hän ei nimittäin ollut saanut kasaan käytännössä yhtään mitään – ihan kuin perittävät olisivat yksissä tuumin päättäneet olla tavoittamattomissa. Hän oli luovuttanut nopeasti, päättänyt lähteä kotiin nukkumaan ja uusia kierroksensa varhain aamulla.

Näytti siltä, ettei sade ainakaan ihan heti hellittäisi, joten hän joutuisi kiirehtimään lyhyen matkan parkkipaikalta kerrostaloon siinä toivossa, ettei kastuisi läpimäräksi. Hän veti takkinsa vetoketjun ylös ja kiroili mielesään, ettei hänellä ollut hupullista pusakkaa. Sade turmelisi hiukset, joiden kampaamisessa hän oli nähnyt aamulla jonkin verran vaivaa: jakaus oli keskellä päätä ja tukka laskeutui sopivasti otsalle.

Felix veti syvään henkeä, astui autosta ulos ja juoksi parkkipaikan poikki. Hän hiljensi vauhtia vasta alikulkutunnelissa, joka johti talon sisäänkäynneille. Tunnelissa hän ravisteli itsestään enimmäkseen vedet pois ja jäi sitten hetkeksi seisomaan odottaessaan sydämen sykkeen rauhoittuvan.

Ensimmäinen pysähdys oli Hippin luona. Mies oli vanhemmanpuoleinen pikkudiileri, joka oli vuosikymmenet myynyt ruohoa ja nyt viime aikoina myös pillereitä. Felix koputti ovelle. Kesti jonkin aikaa ennen kuin Hippi avasi. Pitkä tukka oli sekaisin ja silmät verestivät.

”Felix”, mies mutisi samalla kun ojensi setelitukon. ”Voitko sanoa Sturlalle että loput tulee ensi viikolla?”

Felix nyökkäsi, mutta ahdistus levisi kurkkuun niin, että hänen oli pakko kakistella. ”Sähän tiedät ettei Sturla ilahdu, jos maksut tulevat myöhässä.”

Hippi tiesi sen sanomattakin. Sturla tunnettiin kovista otteistaan, ja hänelle velkaa jäävät tiesivät maksun perinnän hoituvan tarvittaessa verisesti. Sen tiesivät velallisten lisäksi myös velanperijät. Felix ei totisesti ilahtunut joutuessaan viemään Hippin viestiä eteenpäin.

Seuraavana vuorossa oli Baarimikko. Felixin saapuessa paikalle mies siivosi juuri kuppilaansa ja oli kääntänyt sitä varten tuolit ylösalaisin pöydille. Vaikka sekä ovi että ikkunat olivat auki, väljähtyneen oluen haju oli kuin liimattu maalipintoihin, eikä pesuaine tehnyt muuta kuin sekoittui hajuun yököttäväksi kimaraksi. Baarimikko työnsi saman tien kirjekuoren baaritiskin yli.

”Siinä on nyt kaikki ja vähän ylikin korvaukseksi viime viikosta”, mies sanoi. ”Sä kai kerrot sen Sturlalle?”

”Joo, kyllä vain”, Felix sanoi ja työnsi kuoren taskuunsa. ”Sulla kävi tuuri, ettei Sturla tullut itse kyselemään sulta sitä puuttuvaa osaa.” Felix näki Baarimikon valahtavan kalpeaksi ja se ilahdutti häntä. Oli hyvä että kaikki tiesivät Sturlan pitävän kontrollia. Se teki Felixin työstä helpompaa. Hän ei tykännyt kovistella ihmisiä hakkaamalla.

”Onko tutkimuksissa tullut esiin mitään uutta?” Áróra kysyi tietämättä oikeastaan itsekkään miksi uteli. Heidän tarkoituksenaan oli ollut vain tavata lounaalla, kuten aina silloin tällöin. Daníel oli kuitenkin ilahtunut kutsusta niin hämmentävän paljon, että Áróraa nolotti ettei hän tehnyt useammin tällaisia spontaaneja aloitteita.

”Tiedät hyvin, että en saa keskustella kanssasi meneillään olevasta tutkimuksesta. Vaikka se liittyykin sisareesi. Ja sitä paitsi en ole enää mukana siinä. Asia on siirretty Guttille, Áróra, kuten hyvin tiedät.”

”Mutta sinä varmaankin seuraat asiaa”, Áróra yritti mutta katui saman tien. Hän oli epäilemättä painostanut miestä jo liikaa, ainakin tämän ilmeestä päätellen. Daníelin katse oli muuttunut etäiseksi ja pälyileväksi; miehestä melkein näki kuinka hän vetäytyi kuoreensa. Se ei kuitenkaan johtunut pelkästään siitä, ettei Daníel saanut puhua hänen kanssaan tutkimuksesta. Mies tiesi jotakin mitä ei ollut kertonut.

”Sinun täytyy edetä oikeaa reittiä”, Daníel sanoi. ”Eikö me voitaisi nyt vain nauttia tästä hyvästä ruuasta?”

Áróra nyökkäsi ja laski katseensa salaattilautaselleen. Siinä oli kaikkea mistä hän yleensä piti – avokadoa, fetajuustoa, pinaattia, kikherneitä ja varmaan joku taivaallisen hyvä kastikekin – mutta hänellä ei ollut ruokahalua. Toisaalta itsehän hän oli ehdottanut lounasta. He tapasivat useimmiten Hlemmurin kauppahallissa, sillä siitä Daníel pääsi nopeasti kadun yli poliisiasemalle ja lisäksi sieltä oli molempien helppo löytää mieluista ruokaa. Áróra oli menossa kuntosalille ruoan jälkeen, joten hän oli valinnut vain kevyttä purtavaa, mutta Daníel vaikutti pystyvän helposti syömään kaksi tuhtia liha-ateriaa päivässä.

”Anteeksi, Daníel”, hän sanoi ja ojensi kätensä pöydän yli. Mies tarttui siihen välittömästi, puristi kevyesti ja siveli sitten peukalollaan kämmenselkää, mikä sai onnenväreet kulkemaan pitkin Áróran käsivartta läpi koko vartalon. Hänen oli vaikea pysyä nahoissaan ja hän vilkaisi salaa ympärilleen. Lähipöydissä istui turisteja, mutta tietenkään kukaan ei seurannut heitä. Eiväthän ihmiset olleet kiinnostuneita siitä, pitivätkö muut toisiaan kädestä. Hän vuorostaan puristi Daníelin kättä.

”Minusta on väkisinkin jotenkin kummallista tietää, että tuolla kivenheiton päässä joukko ihmisiä penkoo Ísafoldin kuolemaa, enkä minä tiedä yhtään missä menään. Tässä sitä on odoteltu neljä vuotta, ja nyt lopulta tutkinta on aloitettu uudelleen. Minun on vaikea kestää sitä, etten saa tietää mitä uutta tietoa teillä on.”

”Jos nyt sitten mitään uutta on saatu selville”, Daníel keskeytti vuodatuksen. ”Tuollaiset vanhat tapaukset ovat aina vaikeita ja...”

Nyt Áróra vuorostaan keskeytti. ”Osaan lukea ilmeitäsi, Daníel, ja näen että jotain uutta on tullut ilmi. Tunnen sinut nyt jo sen verran hyvin, että huomaan sinun tietävän jotain, mitä et aio kertoa minulle. Tämä muuttuu päivä päivältä ikävämmäksi. Sinusta tulee niin etäinen, jos vain mainitsen Ísafoldin nimen, joten tiedän että salaat jotain.”

Daníel keskittyi hetkeksi ankanreiden paloitteluun, työnsi sitten kaksi täyttä haarukallista sitä suuhunsa, jauhoi ruoan nopeasti, suorastaan kiukkuisena. Sitten hän tyhjensi vesilasins yhdellä kulauksella ja hypähti pystyyn. ”Okei”, hän sanoi.

”Okei?” Áróra toisti epävarmana siitä, mitä lounaan pikainen loppu merkitsi.

”Niin, mennäänpä tuonne tien yli Guttia tapaamaan. Hänellä on jotain kerrottavaa sinulle.”

4

Daniel vilkaisu puhelintaan heidän noustessaan poliisitalon rappusia. Kännykässä ei ollut toimintaa vaativia viestejä eikä toivottavasti vähään aikaan tulisikaan, sillä hän halusi olla Áróran tukena tämän juttellessa Guttin kanssa.

Hän oli pelännyt tätä hetkeä siitä asti, kun hän muutama päivä aikaisemmin oli saanut noukittua uusimmat tiedot Guttilta ja Helenalta, mutta samalla hän oli jollakin tapaa helppottunut. Levottomuuden vallassa hän oli vähän kovistellut tietoja kollegoiltaan, mutta näiden sitten kerrottua viimeisimmät tutkimustulokset Daniel oli Áróran edessä joutunut esittämään tietämätöntä. Se ei kuitenkaan ollut onnistunut. Niin kuin ei aikaisemminkaan. Nainen näki aina hänen lävitseen.

He istuutuivat yläkerran viihtyisään kahvihuoneeseen. Alhaalla ei ollut sopivaa paikkaa, ja kun kahvihuonetta käytettiin niin vähän, oli helppo lukita ovi hetkeksi. Jos joku päättäisi tulla hakemaan kupillista, hän näkisi heti lasiseinän läpi, että tilassa pidettiin kokousta. Kahvihuone oli kotoisampi paikka kuin kalsea toimisto. Tekstiililaatat peittivät lattian lisäksi yhden seinän ja vaimensivat siten kaikki äänet pehmeiksi. Ja Esjalle avautuvat ikkunat antoivat silmille ja mielelle mahdollisuuden levähtää vuoren sini-vihreissä värivivahteissa.

Daniel ei tiennyt, miten Áróra reagoisi, mutta luultavasti joka tapauksessa huonosti. Áróra joko huuttaisi raivoissaan, ettei heillä ollut ollut oikeutta salata tärkeitä yksityiskoh-
tia, ja olisi täysi työ saada hänet rauhoittumaan, tai sitten hän luhistuisi. Jälkimmäinen vaihtoehto oli epäilemättä

pahempi. Miten naista pitäisi käsitellä ja tukea, jos tämä valahtaisi ihan voimattomaksi?

Kun sisaren ruumis oli aiemmin keväällä löytynyt, Áróra oli murtunut. Hänen siihen asti osoittamastaan lujuudesta ei ollut näkynyt enää jälkeäkään. Oli kuin naisen huolella vaalimaan panssarikuoreen olisi repeytynyt halkeama. Hän kyllä väitti, ettei ollut olettanutkaan Ísafoldin löytyvän elossa, mutta jollakin tapaa lopullinen tieto moninkertaisti surun. Ikään kuin hän olisi torjunut kuoleman mahdollisuuden, kunnes sen kohtaaminen oli väistämätöntä. Kun siskon ruumis löydettiin.

Daníel oli juuri saanut kaadettua itselleen kupillisen kahvia, kun Gutti astui sisään ja veti oven kiinni perässään. Daníel osoitti kysyvästi kahvinkeitintä, mutta kollega ravisti päätään kieltävästi ja asettui istumaan Áróraa vastapäätä. Guttilla ei ollut mitään mukanaan. Ei puhelinta eikä toimistomappia, jollaista rikostutkijat yleensä pitelivät kuulusteluissa tiukasti käsissään kuin jonkinlaisena turvavälineenä. Kansiota saattoi aina ryhtyä selailemaan, jos keskustelussa tuli esiin jotain epämiellyttävää, ja olla tarkistavinaan papereista jotain tärkeää. Todellisuudessa tiedot haettiin poliisin omasta LÖKE-tietokannasta.

”No niin, Áróra kulta”, Gutti aloitti niin ystävällisellä äänellä, ettei sanaa *kulta* voinut edes paheksua, vaikka se loi mielikuvan tuttavallisista väleistä, joita todellisuudessa ei ollut. Guttilla oli ollut Ísafoldin tapaus pöydällään vasta muutamia viikkoja, ja hän oli sen ajan yrittänyt perehtyä katoamiseen ja ruumislöytöön liittyviin asiakirjoihin.

”Meillä on kahden ruumiin jäännökset”, hän sanoi. ”Siskosi ja hänen avopuolisonsa Björnin. Ja kuten tiedät, ruumislöydöt osoittivat teorianne vääriksi. Björn ei surmannutkaan Ísafoldia ja kadonnut sitten Kanadaan.”

Áróra vain nyökkäsi. Daniél tarkasteli hänen ilmettään, muttei osannut tulkita hänen ajatuksiaan. Kasvot olivat ilmeettömät, mutta hän selvästi odotti jatkoa. Odotti mitä Guttilla oli kerrottavana.

”Sinä tietysti tunnet Daniélin kautta poliisin työmetodit”, Gutti aloitti, mutta Áróra pudisti päätään.

”En tunne. Tiedän tuskin mitään teidän työskentelyta-voistanne. Minä ja Daniél emme ole vielä olleet niin kauan yhdessä, että minusta olisi tullut niiden asiantuntija.”

Guttilta meni pasmat hieman sekaisin, mutta hän sai nopeasti palautettua roolinsa. ”Niin, aivan. Eipä tietenkään”, hän totesi. ”Tarkoitukseni oli sanoa, että tämän-tyyppisissä tutkimuksissa on joskus sellaisia yksityiskohta, jotka haluamme pitää salassa. Mutta tietenkin vain tilapäisesti. Kyse on sellaisista seikoista, jotka saisivat median pörräämään, mikä satuttaisi lisää uhrin omaisia. Tai seikoista, joita voimme hyödyntää varmistuaksemme tietääkö esimerkiksi joku kuulusteltava asiasta oikeasti mitään. Usein se tarkoittaa jotain erityispiirrettä tai kummallisuutta todistusaineistossa, tai kuten tässä tapauksessa, hmm...” Gutti huokaisi ja veti sitten henkeä niin syvään, että paita kasvavan olutvatsan kohdalla kiristyi. ”Hmm... Uhrissa. Siskossasi.”

”Eli mitä?” Áróra tuijotti Guttia, jonka silmät käväisivät nopeasti Daniélissa ikään kuin apua hakien.

”Sano pois vaan”, Daniél sanoi. Hän ei auttaisi Guttia. Itse hän ei olisi pitänyt tietoa salassa Áróralta, jos olisi vielä tutkinnanjohtaja.

”Joo, niin.” Gutti selvitti kurkkuaan. Hän vain katsahti nopeasti Áróraa ikään kuin ei uskaltaisi katsoa naista kunnon silmiin. ”Ruumiinavaus toi esiin jotain huomionarvoista... tai sanottaisiinko... outoa Ísafoldin ruumiista.”

”Eli mitä?” Áróra toisti kysymyksensä mutta hänen äänensävyensä oli muuttunut. Hän vaikutti pelokkaalta. Empivältä. Aivan kuin hän olisi ruvennut pohtimaan, kannattiko hänen tietää sen enempää.

”Hänellä ei ollut sydäntä.”

”Mitäh?” Áróra ravisti epäuskoisena päätään ymmärtämättä kunnolla mitä Gutti oli juuri sanonut.

”Ísafoldin murhaaja näyttää... tuota... Niin. Poistaneen hänen sydämensä.”

Áróra avasi suunsa kuin sanoakseen jotain, mutta käänsikin sitten päätään hieman ja jäi suu raollaan tuijottamaan ulos ikkunasta. Hän muistutti hieman pikkulasta, joka tarvitsee lepo hetken liiallisten ärsykkeiden takia ja joka alkaa katsoa muualle mielen käsitellessä kuultuja asioita. Samalla hetkellä suuri pilvi lipui yli pohjoisen taivaan ja loi tumman varjon Esjan ylle. Áróra kääntyi takaisin Guttin puoleen.

”Entä Björn? Oliko hänenkin...?”

”Ei”, Gutti totesi heti. ”Björnin ruumis oli ehjä, siitä ei siis puuttunut elimiä. Luut oli tosin murskattu, jotta ruumis oli saatu sullottua laukkuun, mutta...”

”Liikaa tietoa”, Daníel pisti väliin, mutta Áróra ravisti päätään.

”Eikä ole. Haluan kuulla”, hän sanoi. ”Haluan tietää kaiken.”

Gutti nosti katseensa ja nyökkäsi. ”Selvä. Tämä oli se salaamamme asia, sillä, miten sen nyt muotoilisin, se viittaa erityyppiseen surmaan kuin mihin me täällä Islannissa olemme tottuneet. Mutta tämän lisäksi meillä ei ole mitään uutta kerrottavaa. Ruumiinavauksessa ei ole selvinnyt kuolinsyytä, sillä ihan niin kuin olemme jo kertoneet teille molemmille, sisaresi ruumiissa oli erinäisiä vammoja, ja tämä nyt mainittu oli vain lisäyksityiskohta. Se että häneltä puuttui sydän.”

Áróra odotti, että he olivat ehtineet laskeutua poliisitalon portaat ulos, ennen kuin alkoi räjähtää. Hlemmurin aseman ympärillä oli kuitenkin paljon liikennettä ja kaksi busia ajoi juuri paikalle, joten hänen äänensä lähes hukkuu moottorien meluun.

”Miten sinä saatoit pitää tämän salassa minulta?” hän kiljui ja työnsi halaamaan pyrkivän Daníelin pois luotaan. Hän ei halunnut purskahtaa itkuun. Ei halunnut näyttää surkealta. Hän oli vihainen ja omasta mielestään ihan oikeutetusti.

”Kuulin siitä vasta muutama päivä sitten ja pyysin Guttia kertomaan sinulle...” Daníel aloitti, mutta Áróra ei halunnut kuunnella loppuun. Ei halunnut antaa kiukkunsa sulaa miehen rauhallisen äänen vaikutuksesta, äänen joka niin helposti tynnytti hänet.

”Sydän, Daníel! Sydän!” hän tiuskaisi eikä tiennyt itsekkään mitä oikein halusi, mutta siskon rinnasta revityssä sydämessä oli jotain erityisen satuttavaa. Ei olisi niin väliä, vaikka siskolta puuttuisi toinen munuainen. Tämä oli ihan eri juttu. Sydän oli jollain tapaa niin tärkeä ydinpaikka ihmisessä. Tunteiden asuinsija. Elämän tahtimittari.

”Rakas Áróra...” Daníel yritti uudestaan halata häntä, mutta peräytyi askeleen verran, kun hän kavahti ja risti käsi-varret rinnalleen. Áróra nielaisi kurkkuun pyrkivän palan ja ärähti hieman itsekseen saadakseen raivonsa taas syytymään.

”Miten te saatoitte antaa meidän kaikessa rauhassa haudata siskoni ilman hänen sydäntään? Miten te pystyitte? Mitä luulet, että äiti ajattelee kuullessaan tästä?” Áróra veti henkeä. ”Äiti ei saa kuulla tästä! Se musertaa hänet.” Áróra tarttui Daníelin käsivarteen. ”Tätä ei saa kertoa hänelle!”

Daníel katsoi naista allapäin. ”Äitisi tietää jo”, hän sanoi sitten rauhallisesti. ”Gutti kertoi hänelle heti, kun asia kävi ilmi.”

”Häh?” Áróra tuijotti miestä äimänä. ”Mi...? Miten...?” Hän ei tiennyt edes mitä kysyä. Päässä myllersi eikä hän saanut ajatuksistaan selkoa.

”Äitisi ei halunnut, että me kerromme sinulle”, Daníel sanoi. ”Hän halusi, ettei sinulle koidu lisää tuskaa. Ja hän on Ísafoldin lähin sukulainen. Joten hän sai päättää.”

Áróra tunsu kuinka suuttumus äitiä kohtaan alkoi pulpahdella hänen sisällään, mutta hän tajusi saman tien, ettei siinä ollut mitään mieltä. Hän itse olisi vastaavassa tilanteessa pyytännyt Daníelia säästämään äidin siltä tiedolta.

”Äitisi oli varma, että ottaisit sen niin pahasti, ettet suosuisi hautaamaan siskoasi ennen kuin sydän olisi löytynyt”, Daníel jatkoi. ”Ja hänestä teille oli hyväksi saada kaikelle jonkinlainen loppu. Järjestää hyvästelyhetki.”

Áróra tuijotti Daníelia ja tunsu kuinka pahoinvointi valtasi hänet. Asiat eivät olleet lähelläkään päätöstä. Ensiksi pitäisi löytää Ísafoldin murhaaja. Ja sitten siskosta puuttuva elin. Ruumis ei ollut nyt ehjä lepopaikassaan isän vierellä.

”Ja... ja mitä? Etsitäänkö nyt sitä hänen sydäntään?”

”Niin oletan”, Daníel sanoi. ”Äitisi kanssa sovittu päätös, että haudataan ruumis sellaisena kuin se oli, perustui kuitenkin oletukseen, ettei sydäntä todennäköisesti löydetä.”

”Miten te voitte olla siitä niin varmoja?” Áróran ääni kohosi jälleen.

”Emme me olekaan”, Daníel vastasi rauhallisesti. ”Joudumme katsomaan löytyykö tutkimusten avulla mitään viitteitä sen kohtalosta. Tämähän on jo vanha tapaus, vaikka itse ruumis löydettiin vasta muutamia viikkoja sitten.”

**Áróran sisaren väkivaltaisen
parisuhteen historia paljastuu.
Mikä on hänen miehensä synkkä salaisuus?
Kuka on murhaaja, ja onko hän syypää
sekä Isafoldin että Björnin kuolemiin?**

Áróra tuntee olonsa paremmaksi sen jälkeen, kun hänen siskonsa ruumis löytyy Reykjanesin laavakentän kuilusta – hän voi vihdoinkin lopettaa etsimisen. Mutta sisaren murhaaja on yhä löytämättä, ja kun Áróra saa tietää karmean yksityiskohdan ruumiista, hän on menettää otteensa todellisuudesta.

Sysimusta kuilu on älykäs ja mukaansatempaava trilleri väkivallasta ja uhkasta, petoksesta ja luottamuksesta. Se päättää viisiosaisen dekkarisarjan, jossa seurataan voimakastahtoisen ja värikkään Áróran tutkimuksia kadonneen sisaren löytämiseksi.

Entä miten käy lopulta hänen ja poliisi
Daníelin suhteelle?

Blue Moon -kirjat kustantaa DOCENDO	 9 789528 501510	
www.docendo.fi	KL 84.2	ISBN 978-952-850-151-0